

Arrest

nr. 210 528 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Fier (district Fier, Albanië) en bezit u de Albanese nationaliteit. In 1991, het jaar dat u uw middelbare studies beëindigde, sloot u zich aan bij de Democratische Partij. Sindsdien was u sympathisant en lid van de partij. U nam deel aan verschillende betogingen en ondersteunde de partij in een aantal kleinschalige activiteiten zoals het uitdelen van flyers of het ophangen van affiches maar u oefende nooit een functie uit. In 1996 trad u in het huwelijk met S. (...), een dame uit een familie die de Socialistische Partij aanhangt. Samen kregen jullie twee kinderen. In 2015 werd de zus van uw echtgenote, G. (...), verkozen tot voorzitter van de Socialistische Partij in Fier. Sindsdien werd u door uw schoonfamilie verbaal onder druk gezet om uw steun voor de

Democratische Partij op te zeggen en zich aan te sluiten bij de Socialistische Partij. U ging op deze druk evenwel niet in en bleef openlijk de Democratische Partij aanhangen. Dit werd u niet in dank afgenomen door uw schoonfamilie en jullie onderlinge relatie verslechterde. In mei 2017, een maand voor de lokale verkiezingen van 25 juni 2017, werd u door G. (...) onder druk gezet om als chauffeur te werken voor de Socialistische Partij. Ze beloofde als tegenprestatie dat u een gemakkelijke job zou krijgen. Uw echtgenote eiste van u dat u op G. (...)’s voorstel zou ingaan. Om uw gezin te redden, ging u dan ook op haar voorstel in. Uw taak was om een aantal lokale partijleiders te vervoeren van en naar de dorpen rondom Fier. Uw neef K. B. (...) kreeg eenzelfde job toegewezen. Tijdens de uitoefening van uw functie voor de Socialistische Partij zag u verschillende keren dat er door de partij geld werd overhandigd aan de burgers en andere partijleden, dit om zoveel mogelijk stemmen te bemachtigen. U sprak over deze illegale praktijken met K. (...) en zo’n twee weken na de start van uw functie klaagde u deze situatie aan bij L. B. (...), de Democratische partijleider van Fier. Tot op de dag van de verkiezingen op 25 juni 2017 werkte u verder als chauffeur, net als uw neef. Enkele dagen later kreeg u telefoon van uw zus P. (...), de moeder van K. (...). Ze zei u dat K. (...) normaal elke dag belde maar dat dit sinds 26 juni 2017 niet meer was gebeurd: hij was verdwenen en er was geen enkel spoor van hem. U ging hierop langs bij A. Z. Z. (...), de man die sinds een jaar samen met K. (...) een woning huurde. A. (...) zei dat hij niets wist over uw neef behalve dat hij naar het buitenland was vertrokken. Nadien kwam u A. (...) nog een aantal keer toevallig tegen in Fier en steeds zei hij dat hij niets van K. (...) had vernomen. U begon te vermoeden dat A. (...) ingehuurd was door de Socialistische Partij, en meer bepaald door uw schoonzus G. (...), om uw neef te liquideren omdat A. (...) altijd in de omgeving van de Socialistische Partij vertoefde én omdat hij de laatste persoon was met wie K. (...) had gesproken. Ongeveer een maand na de verdwijning van uw neef, rond 27 juli 2017, ging u aangifte doen van zijn verdwijning. U ging samen met een vriend van K. (...) naar het enige politiecommissariaat in Fier alwaar u sprak met een inspecteur. U vertelde hem alles over de verdwijning, jullie activiteiten voor de Socialistische Partij en uw vermoedens over de ware toedracht van de verdwijning van uw neef, zijnde zijn liquidatie in opdracht van uw schoonzus G. (...). Bij het horen van haar naam adviseerde de politie-inspecteur u om, telkens als u de verdwijning van uw neef ter sprake bracht, haar naam niet te vernoemen. U kreeg een visitekaartje van politiecommissaris A. M. (...), die u op de hoogte zou houden van de vorderingen in het onderzoek. U hoorde echter niets van de politie en u wist evenmin of er onderzoeksdadende werden gesteld door de Albanese autoriteiten om uw neef op te sporen. U richtte zich hierop eind augustus 2017 tot de televisiezender Ora News. Uw zus B. J. (...) sprak met een aantal medewerkers van deze zender, maar slechts over de verdwijning van uw neef, niet over de vermoedens die jullie hebben. Intussen bleef de druk van uw schoonfamilie aanhouden. Hoewel u geen contact meer met hen had, bleven ze met haat over u spreken en werd er door hen kwaad over u gesproken. Ook thuis was het elke dag oorlog: de relatie met uw echtgenote verslechterde met de dag. Eind november 2017 kreeg u opeens een uitnodiging van uw schoonbroer E. C. (...), de echtgenoot van G. (...), om te lunchen. Aangekomen op de plaats waar jullie afgesproken hadden, nam u plaats in zijn wagen. Achterin zaten twee politieagenten in uniform. U werd naar een afgelegen plaats in een bos gebracht, waar u werd toegetakeld door uw schoonbroer en zijn twee kompanen van de politie. Ze zeiden dat dit uw verdiende loon was omdat u G. (...) tegenwerkte en weigerde te stemmen op de Socialistische Partij. Uw belagers zeiden u dat ze u net als K. (...) konden liquideren en dat u niemand op de hoogte mocht brengen van dit incident. Ze lieten u achter in het bos met de belofte dat ze een auto zouden sturen om u op te halen. Deze wagen kwam evenwel niet en u besloot al strompelend huiswaarts te keren. Er kwam toevallig een auto u tegemoet gereden en de hulpvaardige chauffeur bracht u thuis. Hij diende u te ondersteunen toen u de trap naar uw woning opliep. U vertelde uw echtgenote wat er gebeurd was. Ze reageerde hierop heel laconiek: ze stelde dat uw belagers hun werk goed gedaan hadden. U nam hierop contact op met uw advocaat Ed. T. (...) en zei dat u aangifte wou doen van het incident. Daags nadien ging u naar de politie maar op het ogenblik dat u de naam van G. (...) vernoemde, zei de agent in kwestie dat hij uw klacht niet kon noteren. Meer zelfs, indien u niet onmiddellijk zou vertrekken, zouden ze u zelf aanhouden. Hierop ging u naar het parket waar u met twee personen, onder wie een procureur, sprak. Geen van beiden had echter de moed om uw klacht te noteren. G. (...) heeft namelijk veel invloed in Fier. De daaropvolgende weken zag u dat u geen kant uit kon. U richtte zich tot uw advocaat om een echtscheidingsprocedure in gang te zetten, maar vertelde hem nauwelijks over uw problemen met G. (...) en de daaraan gekoppelde incidenten. Ongeveer een maand na het incident met E. (...) besloot u om nogmaals uw heil te gaan zoeken bij L. B. (...), de voorzitter van de lokale afdeling van de Democratische Partij. U vertelde hem over de incidenten maar hij zei dat hij u niet kon helpen. Wel belde hij naar E. A. (...), de minister van Binnenlandse Zaken van Albanië. Deze zei aan L. (...) dat u zich geen zorgen moest maken en dat hij binnen een aantal dagen naar Fier zou komen om de zaak te bekijken. In diezelfde periode zei u tegen uw echtgenote dat u van haar wou scheiden. Zij vertelde dit onmiddellijk tegen uw schoonfamilie. G. (...) nam hierop telefonisch contact op met u en zei dat als u doorging met uw plan om te scheiden, u de kinderen nooit meer zou zien. Bovendien stelde ze

ook dat ze de politie naar u zou sturen. Eén of twee dagen later, op 24 december 2017, besloot u om onder te duiken bij uw vriend D. S. (...). U bleef hier gedurende vijf dagen. In deze periode kende u geen problemen meer. U vertrok uiteindelijk, zonder de komst van E. A. (...) naar Fier af te wachten omdat dit naar uw mening te lang duurde, op 29 december 2017 per vliegtuig naar België, nadat u een uitnodiging van uw schoonbroer C. S. (...), de echtgenoot van uw zus N. S. (...), had ontvangen. U diende uiteindelijk op 5 januari 2018 een asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u net als uw neef K. (...) geliquideerd te worden door toedoen van uw schoonzus G. C. (...).

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; uw vrachtwagenrijbewijs; een visitekaartje van uw Albanese advocaat Ed. T. (...); de uitnodiging van uw schoonbroer C. S. (...), de Belgische echtgenoot van uw zus N. (...), om naar België te reizen, opgemaakt te 9 december 2017; uw tickets waarmee u op 29 december 2017 van Albanië naar België reisde; een brief vanwege uw schoonbroer C. S. (...), waarin hij stelt dat u omwille van familiale en andere redenen niet kan terugkeren naar Albanië.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap van de Democratische Partij. Hoewel u verklaarde dat u sinds 1991 onafgebroken sympathisant én lid bent geweest, kon u geen enkel document betreffende uw lidmaatschap neerleggen. Ofschoon u ernaar werd gevraagd en ofschoon de afgesproken termijn reeds ruimschoots is verstreken, legde u noch uw lidkaart, noch foto's of documenten van uw activiteiten neer (CGVS, p. 7). Evenmin bezorgde u aan het Commissariaat-generaal een plausibele uitleg voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans kan van een asielzoeker in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze stukken neerlegt die zijn asielrelaas enigszins staven. Daarnaast, ofschoon u verklaarde een gekende en actieve aanhanger van de Democratische Partij te zijn (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 5 en 6), is het zeer bevreemdend dat u op uw facebookprofiel slechts 110 vrienden heeft en er niets van het door u aangemeten politieke engagement voor de Democratische Partij terug te vinden is. Zo blijkt uit uw facebookprofiel dat u wel de pagina van de Socialistische Partij in Fier leuk vindt, maar niet deze van de Democratische Partij. Evenmin heeft u, behalve de facebookpagina van D. D. (...), minister, andere pagina's van de politieke partij van uw voorkeur geliket. Daarentegen vindt u wel de facebookpagina's van uw schoonzus G. C. (...) en een andere verkozene van de Socialistische Partij, B. G. (...), leuk. Bovendien plaatste u op een door G. (...) geposte afbeelding op haar facebookprofiel op 14 mei 2017 de reactie dat 'de Socialistische Partij de toekomst van het land is'. Hoewel u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aanhaalde dat u door G. (...) verplicht werd om haar facebookactiviteiten te liken – dit was na de verkiezingen – (CGVS, p. 12), komt het zeer bevreemdend over dat u een dergelijke reactie plaatste zes weken voordat de verkiezingen (en bijgevolg voordat u verplicht werd chauffeur te worden voor de socialisten) plaatsvonden. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u het door u aangemeten profiel als geëngageerd sympathisant en lid van de Democratische Partij niet aannemelijk gemaakt. De vaststelling dat u dit profiel niet aannemelijk heeft gemaakt, ondermijnt op zich reeds aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw beweringen omwille van uw politieke voorkeur problemen gekend te hebben met uw schoonfamilie en met uw schoonzus G. (...) in het bijzonder.

U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u door G. (...) onder druk gezet werd om als chauffeur te werken voor de Socialistische Partij. Het komt immers onder meer hoogst bevreemdend over dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u dit werk als chauffeur twee weken lang deed (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5), daar waar u op het Commissariaat-generaal stelde dit werk een maand lang te hebben gedaan (CGVS, p. 9 en 12). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u een maand voor G. (...) had gewerkt (CGVS, p. 25). Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter bezwaarlijk als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Bovendien is het, gelet op het aantal aanhangers van de Socialistische Partij – de partij won immers de verkiezingen van juni 2017 – allerm minst geloofwaardig dat de Socialistische Partij een actief lid van de Democratische Partij zou onder druk zetten om als chauffeur voor de partij te werken, zelfs al is die chauffeur een schoonfamilielid van de plaatselijke voorzitter van de partij.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt in de aanloop naar de verkiezingen als chauffeur corruptie vastgesteld te hebben: u stelde in dit verband dat u dagelijks merkte dat er geld werd gegevens om stemmen te ronselen (CGVS, p. 9; p. 13-14). Het is immers geenszins aannemelijk dat aanhangers van de socialisten openlijk, i.e. in het bijzijn van iemand zoals u die reeds decennialang aanhanger is van de democraten en die tegen zijn zin voor de socialisten werkt, aan corruptie en omkoping zouden doen. Dit wordt bevestigd doordat u nauwelijks kennis bezit van de door u opgemerkte wanpraktijken tijdens de kiescampagne: u kon bijvoorbeeld niet zeggen aan welke personen het geld werd overhandigd en om

welke bedragen het ging (CGVS, p. 14). Nochtans zou u de vastgestelde wanpraktijken twee weken voor de verkiezingen aan de lokale partijvoorzitter van de democraten hebben gemeld. Dat u deze praktijken aan de partijvoorzitter zou hebben gemeld zonder over precieze informatie te beschikken komt echter weinig aannemelijk over. Aangezien u niet aannemelijk gemaakt heeft als chauffeur daadwerkelijk corruptie tijdens de verkiezingen vastgesteld te hebben, komt de geloofwaardigheid van uw rol als chauffeur voor de socialisten wederom op de helling te staan.

Voorts heeft u voor wat betreft de verdwijning van K. B. (...), die an sich niet wordt betwist, geenszins aannemelijk gemaakt dat er een verband zou bestaan met zijn werk voor de Socialistische Partij. U verklaarde dat u vermoedens had dat zijn huisgenoot, A. Z. Z. (...), die u vertelde dat hij gehoord had dat K. (...) naar het buitenland zou vertrekken, uw neef had geliquideerd. Gevraagd waarop u zich baseerde, stelde u dat u hiervoor geen bewijzen had maar dat het niet mogelijk was dat A. (...) niets over uw neef wist omdat hij de laatste was die hem had gezien de avond voor zijn verdwijning. Daarnaast gaf u ook aan dat G. (...) A. (...) had betaald om uw neef te liquideren. A. (...) bevond zich immers steeds in de omgeving van de Socialistische Partij, waardoor u zeker was dat hij betaald is geweest (CGVS, p. 17-18). Nochtans blijkt uit de verklaringen die uw zus B. J. (...) in de Albanese pers gaf (zie administratieve dossier) dat uw neef K. (...) alleen in een appartement woonde. Verder is het merkwaardig dat u aanvankelijk zei dat A.'s (...) familienaam Z'. (...) was, terwijl u later aangaf dat zijn familienaam Z. (...) is. Hiermee geconfronteerd, zei u dat het om een vergissing ging (CGVS, p. 24). Gelet op uw bewering dat u zich de verdwijning van uw neef hoogstpersoonlijk heeft aangetrokken – u gaf zijn vermissing bij de politie aan – en aangezien uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat A. (...) uw enige verdachte is, komt een loutere vergissing betreffende A.'s (...) familienaam weinig waarschijnlijk over, temeer daar u niets over A.'s (...) betrokkenheid op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld. Tot slot is het ook bijzonder bevreemdend dat, hoewel uw familie de verdwijning van K. (...) onder de media-aandacht bracht door een opsporingsbericht te verspreiden, er door uw familie in dit verband niet werd gesproken over jullie vermoedens dat K. (...) werd geliquideerd; uit niets blijkt overigens dat uw familie in het opsporingsbericht verklaard zou hebben dat ze van iemand (meer bepaald van A. Z. (...), cf. supra) gehoord zou hebben dat K. (...) naar het buitenland was vertrokken (CGVS, p. 20). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt zelfs dat in het opsporingsbericht werd vermeld dat K. (...) zijn laatste huur had betaald en dat hij als zelfstandige zijn licentie had afgesloten waaruit eventueel afgeleid kon worden dat hij zijn vertrek had gepland. Uw zus vroeg in het opsporingsbericht dan ook voornamelijk dat uw neef K. (...) een teken van leven zou geven. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat de verdwijning van uw neef K. (...), die volgens u net als u chauffeur was voor de socialisten en uw schoonzus G. (...), een verband zou hebben met G. (...) en de Socialistische Partij. Aangezien u niet aannemelijk gemaakt heeft een democraat te zijn die in het kader van de verkiezingen als chauffeur voor de socialisten heeft gewerkt en aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat G. (...) verantwoordelijk zou zijn voor de verdwijning van uw neef K. (...), heeft u uw vrees dat u hetzelfde lot als K. (...) zou moeten ondergaan (CGVS, p. 24) evenmin aannemelijk gemaakt.

Daarnaast kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u eind november 2017 door E. C. (...), de man van G. (...), werd aangevallen in een bos in de omgeving van Fier. Het is namelijk allerm minst aannemelijk dat u dit kernelement in uw asielrelaas niet ter sprake bracht tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd waarom u uw rechtstreekse vluchtaanleiding niet had vermeld, stelde u dat u er niet naar gevraagd werd – hiermee bedoelde u dat er u niet gevraagd werd of er naast de door u aangehaalde feiten nog iets anders was gebeurd – (CGVS, p. 24), een uitleg die geen hout snijdt aangezien er u wel degelijk nog gevraagd werd of u naast de door u vermelde problemen nog andere problemen wenste te vermelden en of u nog iets wenste toe te voegen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vragen 7 en 8) en aangezien u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk werd op gewezen dat er van u verwacht wordt dat u, weliswaar in het kort, maar nauwkeurig de redenen weergeeft waarom u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst problemen riskeert en dat u hierbij een overzicht geeft van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vragen 1 en 3.5). Voorts blijkt uit niets dat dit incident in de pers zou zijn verschenen. Nochtans zou u L. B. (...) of E. A. (...), twee vooraanstaande democraten, hiervan op de hoogte gebracht hebben. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat ze de gebeurtenis waarvan u het slachtoffer werd in de openbaarheid zouden gebracht hebben. Dat zij dit niet deden en dat er bijgevolg van dit incident niets in de pers zou zijn verschenen, hoewel deze gebeurtenis te wijten zou zijn aan uw politieke activiteiten en engagement, hoewel u verklaarde een gekend en geëngageerd lid van de Democratische Partij te zijn waardoor aangenomen kan worden dat het feit dat uw fysieke integriteit door aanhangers van de Socialistische Partij werd geschonden enige nieuwswaarde heeft, hoewel de Albanese pers zeer gepolitiseerd is en er pro-democratische kranten bestaan en hoewel de Democratische Partij, gelet op uw verklaringen, klaarblijkelijk op de hoogte was van uw problemen en van dit incident in het bijzonder, is weinig aannemelijk. Hieraan kan nog

toegevoegd worden dat het bevreemdend overkomt dat u E. A. (...) verkeerdelijk bestempelde als de huidige minister van Binnenlandse Zaken – in realiteit was hij slechts tussen 2005 en 2009 minister van Justitie (CGVS, p. 11) – en dat u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat hij u aanraade om onder te duiken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5), een advies waarover u op het Commissariaat-generaal met geen woord repte. Integendeel, volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal zei E. A. (...) na het incident met E. C. (...) enkel dat u zich geen zorgen moest maken en dat hij zich met uw problemen zou bezighouden (CGVS, p. 11 en 22). Gelet op bovenstaande kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende dit incident.

Het geheel van bovenstaande doet besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees in Albanië geliquideerd te worden door uw schoonzus G. C. (...) van de Socialistische Partij.

Betreffende uw verklaringen dat u sinds 2015 onder druk werd gezet door uw schoonfamilie om lid te worden van de Socialistische Partij (CGVS, p. 9), voor zover hieraan, in het licht van bovenstaande vaststellingen, nog geloof aan gehecht kan worden, kan nog toegevoegd worden dat een dergelijke vraag onvoldoende zwaarwichtig is om weerhouden te worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan er immers nog opgemerkt worden dat u reeds sinds de jaren 1990 publiekelijk de Democratische Partij aanhing, dat u reeds in 1996 trouwde en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u voordat u chauffeur voor de socialisten werd omwille van uw beweerde politieke overtuigingen zwaarwichtige problemen heeft gekend. Hoewel u de vraag om van de socialisten lid te worden als intimiderend beschouwde, kwam er bovendien nooit enig fysiek geweld of agressie aan te pas: het bleef slechts bij het mondeling uiten van de vraag om de Democratische Partij te verlaten en aanhanger te worden van de Socialistische Partij (CGVS, p. 12).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten staven uw identiteit en nationaliteit, waaraan niet wordt getwijfeld. Het visitekaartje van uw Albanese advocaat Ed. T. (...) geeft aan dat u met deze man ooit contact heeft gehad, niets meer. De uitnodiging van uw schoonbroer C. S. (...) en uw reistickets bevestigen dat u op legale wijze naar België reisde. De brief van diezelfde schoonbroer geeft aan dat u volgens hem niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omwille van allerhande problemen. Dit document kan echter geenszins weerhouden worden als een bron van objectieve informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen "48/3 tot 48/7, 57/6/1" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 6 EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij

beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad bemerkt vooreerst dat, daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van de Albanese autoriteiten en in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel (bijlage 3) en twee internationale rapporten (bijlagen 4 en 5) voegt, dit verweer niet dienstig is daar, zo blijkt uit wat volgt, de vervolgingsfeiten, waarvoor zij beweert bescherming nodig te hebben, volstrekt ongeloofwaardig zijn. Enige bescherming desbetreffend is derhalve niet aan de orde.

2.2.5. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat het feit dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet bijgestaan werd door een advocaat ingaat tegen het *Salduz*-arrest van het EHRM en in strijd is met artikel 6 EVRM, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een asielzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. De verwijzing van verzoekende partij naar het *Salduz*-arrest van het EHRM (EHRM 27 november 2008, nr. 36391/02, *Salduz/Turkije*) en naar artikel 6 EVRM is voorts niet dienstig, nu artikel 6 EVRM volgens vaste rechtspraak van het EHRM niet van toepassing is op het asielrecht (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, *Maaouia/Frankrijk*; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*; EHRM 14 april 2015, nr. 65692/12, *Tatar/Zwitserland*). Er is dan ook geen enkele reden om de verklaring van verzoekende partij afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken buiten beschouwing te houden. Verder wijst de Raad erop dat bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS). Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voor te brengen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst

Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman. Dit betoog is dan ook niet van aard de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij, hoewel zij verklaarde dat zij sinds 1991 onafgebroken sympathisant én lid is geweest van de Democratische Partij, geen enkel document betreffende haar lidmaatschap kon neerleggen, wijst verzoekende partij erop dat zij zeer specifieke informatie kon geven over haar lidmaatschap en dat haar verklaringen dan ook afdoende haar lidmaatschap van de partij aantonen. Bovendien heeft verwerende partij nagelaten haar verder te bevragen over haar lidmaatschap. Verzoekende partij geeft ten slotte nog aan dat zij stappen zal ondernemen om dienaangaande documenten te bekomen.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geen enkele uitleg biedt voor het ontbreken van enig document dat haar lidmaatschap van de Democratische Partij kan staven. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij, die verklaarde dat zij sinds 1991 onafgebroken sympathisant én lid is geweest van deze partij, tot op heden geen enkel document in dit verband kan neerleggen, ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden lidmaatschap. Haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal over haar lidmaatschap van de Democratische Partij doen aan voormelde vaststelling geen enkele afbreuk.

2.2.7.1. Waar verwerende partij opmerkt dat het zeer bevreemdend is dat verzoekende partij, die een gekende en actieve aanhanger zou zijn van de Democratische Partij, op haar Facebookprofiel slechts 110 vrienden heeft en er niets van het door haar aangemeten politieke engagement voor de Democratische Partij terug te vinden is, stelt verzoekende partij dat zij de schijn moest ophouden gezien de druk van haar schoonfamilie. Daarom vond zij dan ook de pagina van de Socialistische Partij leuk.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal aangaf dat het pas na de verkiezingen – die plaatsvonden op 25 juni 2017 – was dat G. haar vroeg haar Facebookpagina leuk te vinden (*“Maar na de verkiezingen, toen mijn schoonzus herkozen werd, moest ik van haar haar facebookpagina liken, ze zei dat ik de enige was die haar nooit feliciteerde, ik moest haar een plezier doen en af en toe een like doen op haar berichten”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2018, p. 12)). Verzoekende partij plaatste evenwel reeds op 14 mei 2017 – zes weken voor de verkiezingen – op een door G. geposte afbeelding op haar Facebookprofiel de reactie dat ‘de Socialistische Partij de toekomst van het land is’. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.8.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij het werk als chauffeur voor de Socialistische Partij twee weken lang deed, terwijl zij op het Commissariaat-generaal stelde dit werk een maand lang te hebben gedaan, meent verzoekende partij dat haar verklaringen te strikt worden geïnterpreteerd en volhardt zij *“in zijn verklaringen dat hij deze job gedurende twee tot drie weken heeft gedaan”*.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij eenduidige verklaringen zou afleggen over de periode waarin zij als chauffeur voor de Socialistische Partij heeft gewerkt, een job waartoe zij werd gedwongen en tijdens dewelke zij getuige zou zijn geweest van corruptie. Dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij dit werk voor twee weken heeft gedaan om dan later op het Commissariaat-generaal te stellen dat zij dit werk gedurende een maand heeft gedaan, en derhalve dubbel zolang, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dienaangaande.

2.2.9.1. Waar verwerende partij het niet aannemelijk acht dat aanhangers van de socialisten openlijk, i.e. in het bijzijn van iemand zoals verzoekende partij die reeds decennialang aanhanger is van de democraten en die tegen zijn zin voor de socialisten werkt, aan corruptie en omkoping zouden doen, wijst verzoekende partij erop dat zowel haar schoonfamilie als de leden van de partij nooit van haar verwacht hadden dat zij informatie over deze wanpraktijken zou doorgeven aangezien zij familie was van G.

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij verklaarde dat zij tot aan het moment dat zij inging op het voorstel van G. om als chauffeur voor de Socialistische Partij te werken nooit is ingegaan op de druk van haar schoonfamilie en openlijk de Democratische Partij bleef aanhangen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 12). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat aanhangers van de socialisten in het

bijzijn van iemand zoals verzoekende partij, iemand die reeds decennialang aanhanger is van de democraten en die tegen zijn zin voor de socialisten werkt, aan corruptie en omkoping zouden doen. Het loutere gegeven dat zij een familielid is van G. volstaat allesbehalve om te verklaren waarom zij haar dermate zouden vertrouwen.

2.2.10.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat zij ook nauwelijks kennis bleek te bezitten van de door haar opgemerkte wanpraktijken tijdens de kiescampagne, meent verzoekende partij dat dit begrijpelijk is nu zij niet echt een lid van de partij was. Verzoekende partij citeert vervolgens uit het gehoorverslag, stellende dat duidelijk blijkt dat zij doorleefde verklaringen hierover kon afleggen.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verklaringen van verzoekende partij allerminst doorleefd overkomen nu zij niet eens kon zeggen aan welke personen het geld werd overhandigd en om welke bedragen het ging. Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij nauwelijks concrete informatie heeft over deze wanpraktijken, dit terwijl zij nochtans de vastgestelde wanpraktijken twee weken voor de verkiezingen aan de lokale partijvoorzitter van de democraten zou hebben gemeld. Dat zij deze praktijken aan de partijvoorzitter zou hebben gemeld zonder over precieze informatie te beschikken komt geenszins aannemelijk over.

2.2.11.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat G. verantwoordelijk zou zijn voor de verdwijning van haar neef K., stelt verzoekende partij vooreerst dat *“zijn neef dood werd gevonden en dat zijn lichaam was verhakt”*. Verder stelt verzoekende partij dat er geen twijfel bestaat over het verband tussen de verdwijning van haar neef K. en diens activiteiten voor de Socialistische Partij, aangezien haar neef verdween in de periode van de verkiezingen. Waar verwerende partij het verder merkwaardig acht dat verzoekende partij aanvankelijk zei dat A.'s familienaam Z'. was, terwijl zij later aangaf dat zijn familienaam Z. is, legt verzoekende partij uit dat op Facebook en ook in de pers hij gekend staat als Z'. Wat betreft nog de bemerking dat uit de verklaringen die haar zus B. J. gaf in de Albanese pers blijkt dat K. alleen in een appartement woonde, wijst verzoekende partij erop dat haar zus 70 jaar oud is en in België verblijft, waardoor zij niet goed op de hoogte is van de situatie van K.

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij tot op heden geen enkel concreet element aanreikt waaruit kan blijken dat G. verantwoordelijk zou zijn voor de verdwijning van haar neef K. Het louter gegeven dat haar neef verdwenen is in de periode van de verkiezingen kan geenszins volstaan om aan te tonen dat er een verband is tussen zijn verdwijning en zijn werk voor de Socialistische Partij. De Raad benadrukt dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde persartikels omtrent de verdwijning van K. (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 7) blijkt dat zijn familie vermoedt dat hij naar het buitenland is vertrokken nu hij zijn laatste huur had betaald en hij als zelfstandige zijn licentie had afgesloten waaruit eventueel afgeleid kon worden dat hij zijn vertrek had gepland. Waar verzoekende partij verder bemerkt dat haar neef dood werd teruggevonden, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Ook waar verzoekende partij oppert dat A. in de pers en op Facebook gekend staat als Z', dient te worden vastgesteld dat dit een blote bewering betreft die zij op generlei wijze staft. Daar waar verzoekende partij stelt dat haar zus niet goed op de hoogte is van de situatie van K. nu zij 70 jaar oud is en in België verblijft, bemerkt de Raad dat, zelfs indien haar zus verkeerdelijk verklaarde dat K. B. alleen woonde, hoe dan ook uit niets blijkt dat de verdwijning van K. B. verband zou houden met zijn werk voor de Socialistische Partij.

2.2.12.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij eind november 2017 door E. C., de man van G., werd aangevallen in een bos in de omgeving van Fier aangezien het allerm minst aannemelijk is dat verzoekende partij dit kernelement in haar asielrelaas niet ter sprake bracht tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet kreeg om alle details van haar asielrelaas weer te geven. Het gegeven dat zij van deze gebeurtenis geen gewag heeft gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken, volstaat hoe dan ook niet om de geloofwaardigheid ervan in vraag te stellen. Verzoekende partij wijst erop dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvindt in slechte omstandigheden. Bovendien werd verzoekende partij verplicht de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze aan haar voorgelezen werd.

2.2.12.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d.

09/02/2018, p. 2). Dat zij verplicht werd de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze aan haar werd voorgelezen en/of dat het interview verlopen was in slechte omstandigheden betreffen dan ook louter *post-factum* verklaringen die zij op geen enkele manier aantoon.

De Raad wijst er verder op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder het incident dat de aanleiding vormde voor haar vlucht uit Albanië. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 10, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd.

2.2.13.1. Waar verwerende partij verder nog in verband met het incident waarbij verzoekende partij eind november 2017 door E. C., de man van G., werd aangevallen in een bos in de omgeving van Fier vaststelt dat van dit incident niets kon worden teruggevonden in de pers terwijl zij nochtans twee vooraanstaande democraten hiervan op de hoogte had gebracht, stelt verzoekende partij dat zij *“geen officiële verzoek om bijstand”* heeft gedaan, waardoor dit niet in de pers is verschenen. Wat betreft het feit dat zij E. A. verkeerdelijk aanduidde als de minister van Binnenlandse Zaken, stelt verzoekende partij dat *“de precieze functie van een minister geen waarde heeft volgens de Albanese mentaliteit”*.

2.2.13.2. De Raad ziet vooreerst niet in hoe het loutere feit dat zij *“geen officiële verzoek om bijstand”* heeft gedaan kan verklaren waarom er van dit incident niets in de pers is verschenen. Het spreekt voor zich dat dergelijke schending van de fysieke integriteit van een gekend en geëngageerd lid van de Democratische Partij, wat verzoekende partij beweert te zijn, door aanhangers van de Socialistische Partij enige nieuwswaarde heeft, en dat de Democratische Partij, die op de hoogte zou zijn geweest van dit incident, dit naar buiten zou willen brengen.

Verder meent de Raad dat de ongefundeerde bewering van verzoekende partij dat de precieze functie van een minister geen waarde heeft volgens de Albanese mentaliteit geenszins kan overtuigen. Het doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas dat zij E. A., die zij op de hoogte zou hebben gebracht van haar problemen, verkeerdelijk bestempelt als de huidige minister van Binnenlandse Zaken terwijl hij in realiteit slechts tussen 2005 en 2009 minister van Justitie was (administratief dossier, stuk 14, map landeninformatie, deel 8).

Ten slotte benadrukt de Raad nog dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat E. A. haar aanraade onder te duiken terwijl zij over dit advies op het Commissariaat-generaal met geen woord repte. Integendeel, zij verklaarde op het Commissariaat-generaal dat E. A. na het incident met E. C. enkel zei dat zij zich geen zorgen moest maken en dat hij zich met haar problemen zou bezighouden. Haar tegenstrijdige verklaringen hierover ondergraven verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.14. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat zij de motivering in de bestreden beslissing betwist dat haar problemen met haar schoonfamilie niet als een daad van vervolging in de zin van de Conventie van Genève kunnen worden beschouwd, nu zij immers vervolgd wordt omwille van politieke gronden, bemerkt de Raad evenwel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht oordeelt dat, voor zover nog enig geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij sinds 2015 onder druk werd gezet door haar schoonfamilie om lid te worden van de Socialistische Partij, een dergelijke vraag onvoldoende zwaarwichtig is om weerhouden te worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verwerende partij merkt in dit verband op dat verzoekende partij reeds sinds de jaren 1990 publiekelijk de Democratische Partij aanhing, dat zij reeds in 1996 trouwde en dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij voordat zij chauffeur voor de socialisten werd omwille van haar beweerde politieke overtuigingen zwaarwichtige problemen heeft gekend. Verwerende partij stelt verder vast dat, hoewel verzoekende partij de vraag van de socialisten lid te worden als intimiderend

beschouwde, er bovendien nooit enig fysiek geweld of agressie aan te pas kwam en het slechts bleef bij het mondeling uiten van de vraag om de Democratische Partij te verlaten en aanhanger te worden van de Socialistische Partij. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die van aard zijn deze motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.15. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met reden werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.16. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.17. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet), is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.21., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.18. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.19. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.20. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.21. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 9 februari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.22. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.23. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT